

Ofelia POPII:

*„În teatru, totul e excepțional,
ca o sărbătoare”*

Alina Mazilu: Care este traseul tău personal și artistic până la momentul Sibiu? Unde ești născută, ce liceu ai absolvit, de ce te-ai îndreptat spre teatru?

Ofelia Popii: Sunt născută în Drobeta-Turnu Severin, dar în copilărie m-am mutat la Arad împreună cu părinții și cu fratele meu. Acolo am făcut liceul „Moise Nicoară”, într-o clasă cu profil real, urmând în paralel Școala Populară de Arte, unde doamna Emilia Dima Jurcă înființase „Teatrul Veșnic Tânăr”.

A.M.: Aveai deja de pe atunci intenția de a te îndrepta spre actorie?

O.P.: Nu. Preocupările mele erau cele ale unei adolescente *normale*: ieșiri în oraș, filme... Eram pasionată de teatru, dar nu luasem o decizie lucidă de a face o carieră artistică. Teatrul era un *hobby*, la fel cum îmi plăcea și pictura.

În clasa a XII-a îmi doream să dau admitere la Științe Economice, mă pregăteam intens și aveam un drum trasat foarte precis. Decizia ținea mai degrabă de conjunctură, de sfatul părinților, de *trend*. Era o hotărâre luată în virtutea inerției, dar dintr-odată *mi s-a pus pata* pe teatru, cu două săptămâni înaintea examenului de admitere. Nu îndrăznisem să mă gândesc serios la o astfel de posibilitate până când nu m-a sfătuit întâmplător actorul Zoli Lovas.

În rolul titular din *Lulu* de Wedekind

Foto: Dragoș Spîteru

A.M.: *Cum au reacționat părinții tăi? Știu că admiterea la facultate a fost o aventură...*

O.P.: Am adus vorba despre actorie, dar îmi era rușine față de părinți, căci făcuseră sacrificii și eforturi financiare pentru a-mi plăti orele particulare, își făceau speranțe... Probabil că dacă aș fi insistat, i-aș fi convins, dar nu mai aveam timp, pentru că era deja perioada înscrierilor, așa că până la urmă am fugit cu fratele meu la București.

Nici măcar nu aveam un repertoriu, am pregătit ceva la repezeală, am mai și improvizat... Am picat cu brio examenul la ultima probă. Chiar atunci m-a sunat un prieten să îmi spună că se fac înscrierile la Cluj. Nu mai aveam bani decât pentru drum, iar fratele meu nu a mai vrut să mă însoțească. Îmi era rușine să le spun părinților că am fost respinsă...

Am plecat la Cluj. Ajunsă acolo am dormit o noapte în gară, una în parc... până la urmă mi-au trimis ai mei bani, pentru că nu aveam nici de înscriere.

S-a întâmplat atunci ceva, care pentru mine a fost ca un semn: căutam disperată un cămin ieftin, când am întâlnit o bătrânică pe stradă, căreia i-am povestit în ce situație mă aflam și care până la urmă m-a luat la ea acasă. Eram, la un moment dat, vreo patru-cinci arădeni la ea, și ne-a găzduit pe gratis.

A.M.: *Care sunt întâlnirile importante din facultate?*

O.P.: Anii facultății au trecut extrem de repede. Am fost în clasa lui Marius Bodochi, iar ca asistenți i-am avut pe Judith Kiss-Balbinat, apoi pe Diana Cozma.

A.M.: *De ce ai ales Sibiu?*

O.P.: Prin anul II am prezentat, la un moment dat, la Sibiu, un exercițiu de improvizație pe teme brechtene. Mi-a plăcut orașul, iar oamenii mi s-au părut foarte civilizați. După absolvirea facultății am sunat la mai multe teatre să întreb dacă se organizează concursuri, dar peste tot m-am lovit de uși închise. Într-o seară mi-a telefonat o prietenă să îmi spună că în ziua următoare era concurs la Sibiu pentru un spectacol de Alexander Hausvater. M-am dus la *casting* și am fost distribuită... totul s-a petrecut extrem de brusc.

A.M.: *Ce importanță a avut pentru tine acel rol?*

O.P.: Întotdeauna mi-am imaginat că primul meu rol va fi unul special, și așa s-a și întâmplat. Hausvater nu mi-a dat un rol la îndemână, care să fie pe structura mea. A fost foarte important faptul că a văzut în mine altceva decât ceea ce exprim eu ca fizic, ca prezență, ca imagine la prima vedere. Debutul meu a fost unul puternic, fapt care mi-a deschis drumurile, le-am stârnit interesul și altor regizori. Hausvater nu s-a luat după faptul că eram mică și slabă, astfel că nu mi-a dat rolul copilului. Dimpotrivă, mi-a dat rolul cel mai rău: nepoata unui maior german care omorâse o cabană întreagă de evrei. Ea retrăiește experiența bunicului, se pune în situația lui ca să înțeleagă. Era un rol foarte pervers. A fost o muncă de căutare profundă. În plus, Hausvater e un regizor extraordinar, și *workshop*-ul pe care l-a ținut atunci ne-a entuziasmat și ne-a motivat pe toți. Subiectul piesei se aseamăna într-o anumită măsură cu cel din spectacolul *Judecata*, pe care Hausvater l-a montat la Teatrul German și care, atunci când l-am văzut la Sibiu, mi-a amintit de *Canibalii*. În *Canibalii* se punea problema foarte delicată că și evreii au răutăți, și ei greșesc și nu trebuie idealizați. Rolurile care au urmat au fost ciudate, diferite, iar eu am încercat să iau, de fiecare dată, totul de la fiecare regizor cu care am lucrat. Vorbesc cu ei, le pun întrebări atunci când am nelămuriri, iar dacă am vreo idee, o spun. Mi se pare foarte important să existe comunicare, să ai o relație liberă cu regizorul cu care lucrezi.

A.M.: *Am avut ocazia să te văd în mai multe spectacole (Plastilina, Vremea dragostei..., Metamorfozele, Experimentul lov, în fine, Faust). În fiecare ieșeai în evidență prin expresivitate. Studenților le predai expresie corporală. Dă-mi o definiție a corpului din perspectiva actorului.*

O.P.: Nu-ți pot da o definiție strictă a corpului. Ceea ce fac eu cu studenții e să îi învăț să fie liberi pe scenă. Atunci când te afli pe scenă, apar niște bariere, iar corpul tău nu mai răspunde firesc, ca la un om normal. Or, un student trebuie să învețe în primul rând să exprime liber și natural intenția și gândurile pe care le are. De acolo pornește totul. Fără ele, expresia în sine e nulă. Ce e important pentru un actor e ca, atunci când are textul, să fie capabil să-l exprime corporal. Să nu-i pună bariere propriului corp.

A.M.: *Asta e ceea ce faci cu studenții. Dar pentru tine ce este corpul?*

O.P.: Este, în funcție de rol, exact ceea ce trebuie să fie. E un mijloc prin care vreau să transmit ideea, gândul, sau descoperirea pe care am făcut-o prin rolul respectiv.

A.M.: *Spui că te arunci în rol, că nu s-a întâmplat niciodată să zici nu vreunui regizor. Înțeleg că ești în elementul tău atunci când ești provocată. Cum te descurci cu regizorii mediocri, cu cei care nu te provoacă?*

O.P.: Nu cred că din perspectiva actorului există astfel de regizori. În momentul în care primești un rol, depinde de tine să-l transformi într-o provocare. Atunci când încerci să înțelegi situațiile, regizorul este cel care trebuie să te ghideze. Lupta e mai grea dacă nu înțelegi de la început ce vrea de la tine. Mie nu mi s-a întâmplat să nu înțeleg sau să nu am încredere în vreunul dintre regizorii cu care am lucrat, chiar dacă îmi pun tot timpul întrebări. Atunci când am îndoieli, mi le reprim. Dacă pornești cu *nu*, totul e inutil. Cred că scopul e să ajungi la adevăr, și asta cred că se face încercând să înțelegi care este adevărul regizorului. Dacă lucrezi de unul singur, ignorând cerințele regizorului, se poate întâmpla să ai dreptate, dar nu faci corp comun cu spectacolul, iar acesta nu mai e rotund.

A.M.: *Cu Silviu Purcărete ai lucrat la mai multe spectacole: Pilafuri..., Metamorfoze, Faust, acum Lulu – declari că ești „îndrăgostită” de maestru. Cum se desfășoară lucrul cu el?*

O.P.: Ar fi inutil să încep să-l laud, să spun că e un regizor mare... Are o imaginație gigantică. E tot timpul pe fază și prinde intențiile bune din zbor, le dirijează surprinzător. Mi se pare că e, de asemenea, un foarte bun psiholog. Știe când să-ți dea câte o pauză, știe să aibă grijă de tine, să te motiveze. Chiar dacă te simți obosit, nu ai senzația că repetiția a fost un chin sau o corvoadă. Creează situațiile extrem de bine și de puternic, iar când joacă, e *mortal*.

E o persoană calmă, spre deosebire de Hausvater, de exemplu, care creează tensiunea în care trebuie să intri. Purcărete te face să înțelegi situația atât de limpede, încât atunci când joci, ți-e foarte clară tensiunea și temperatura la care trebuie să o faci, nu trebuie să te cotopească energetic. Zholdak, de exemplu, e atât de energetic, încât îți trezește o stare personală de nervozitate, de isterie. La Purcărete, în schimb, ești foarte liniștit și calm. Ai forța să mergi mai departe fără să ajungi în pragul premierei dărmat psihic.

Atunci când cauți, apar bineînțeles tensiuni, temperatura e alta, dar e una productivă. În general, atunci când ceva iese bine, simți că a meritat zbuciumul.

A.M.: *Care este cel mai frumos lucru care ți s-a întâmplat în legătură cu teatrul?*

O.P.: Cele mai frumoase clipe sunt cele în care ai o revelație despre tine ca om și ești atât de adevărat, încât ai senzația că se prăbușește cerul peste tine. Sunt experiențe care trec prin tine și lasă urme. Descoperi încă un mare adevăr.

Mefisto, în *Faust*, după Goethe.

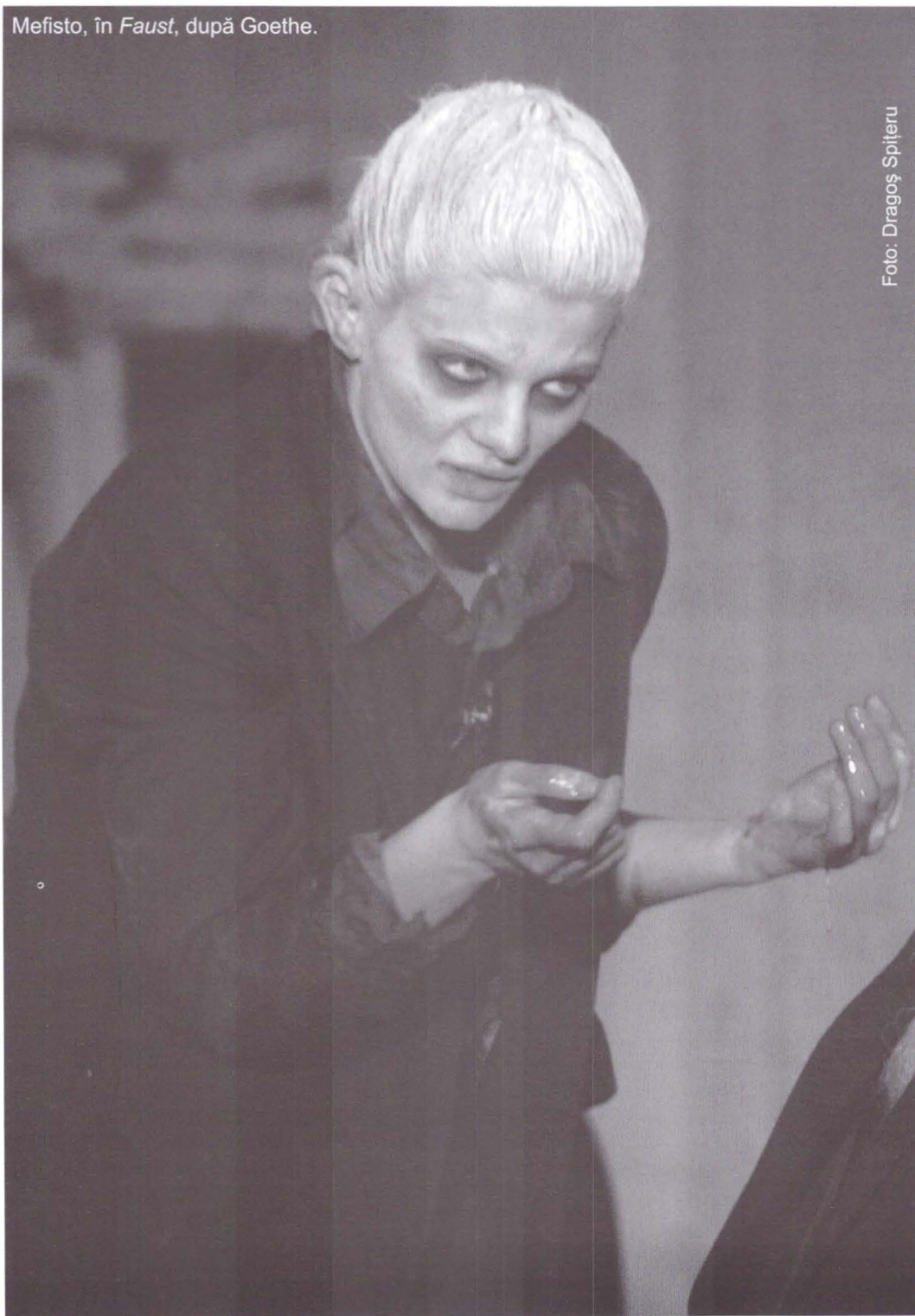

Foto: Dragoș Spîteru

Ofelia, în *Hamlet*, după Shakespeare.

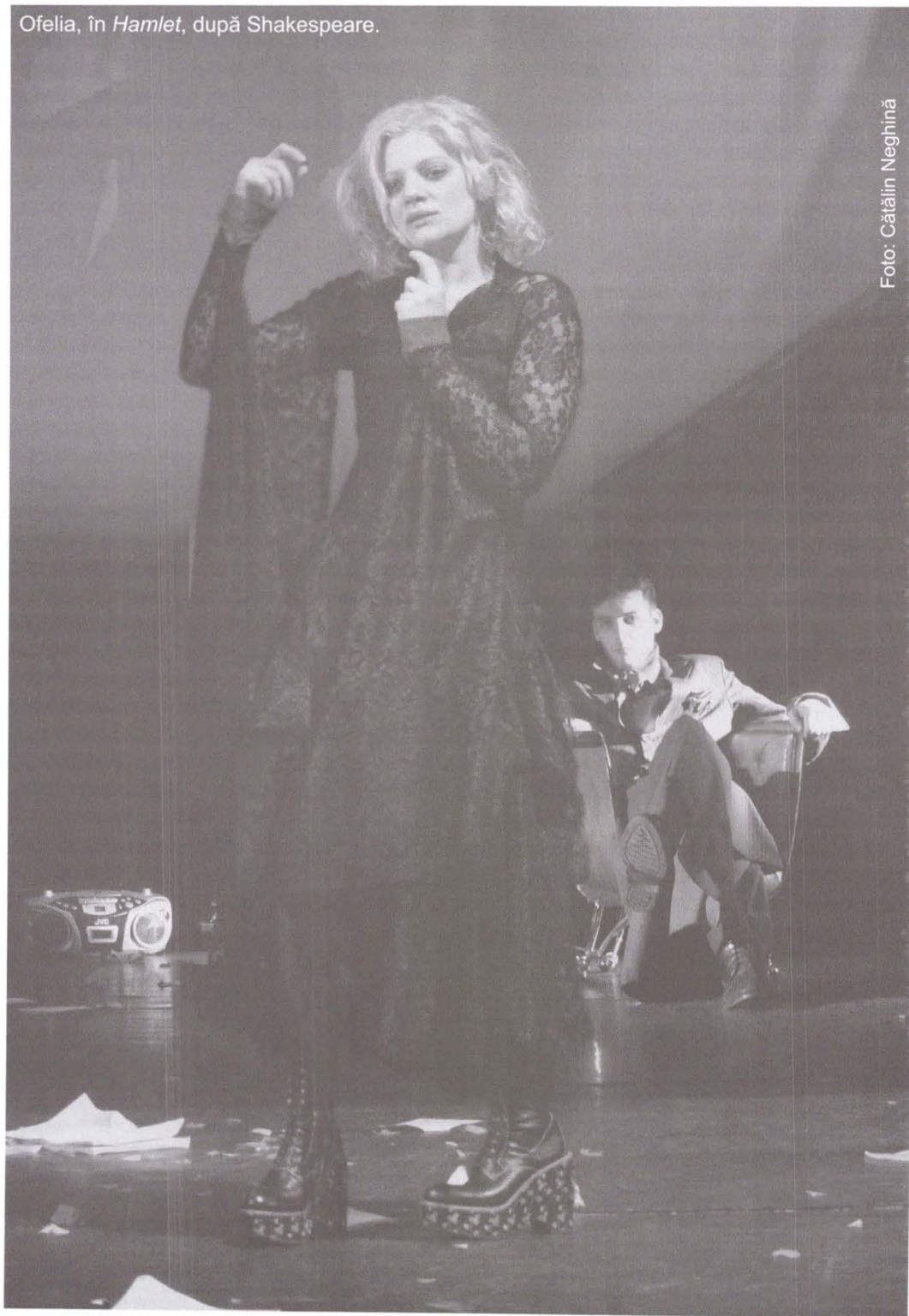

Foto: Cătălin Neghină

A.M.: *Vorbește-mi despre frică... Ai frici?*

O.P.: Am tot felul de frici. Mi-e frică să nu mă trezesc într-o zi și să-mi dau seama că totul s-a dus, că nu mai am pic de talent. Atunci când lucrez la un spectacol, mi-e teamă ca nu cumva să nu fie bună direcția în care merg sau că nu e bine cum descifrez textul. Altă frică ar fi să nu intru într-un mecanism din dorința de a mă proteja – pentru că unele roluri sunt foarte dureroase. Mi-e frică să nu mai văd diferența dintre realitate și viața de pe scenă, să nu devin, fără să-mi dau seama, un personaj și în viața reală.

A.M.: *Cum e viața ta din afara scenei?*

O.P.: Mă înconjur de tot felul de lucruri banale. Îmi place să fac cumpărături, să ies la iarbă verde, să joc ping-pong sau badminton. În teatru, totul e excepțional, ca o sărbătoare. De aceea mă bucur să pot face lucruri simple în timpul liber. Din păcate, nu știu să gătesc, pentru că precis m-ar relaxa, însă îmi place să zăbovesc prin bucătărie atunci când se gătește. Îmi place, de asemenea, să citesc, să mă uit în albume, la filme, să ies în oraș, la concerte.

A.M.: *Ți-ai testat limitele?*

O.P.: În adolescență am luat lecții de parașutism, dar am ratat experiența săriturii, pentru că aveam nevoie de acordul părinților, iar aceștia au fost împotriva. Acum probabil că nu aș mai avea curajul să încerc. Înainte îmi plăcea să mă cațăr pe munte, dar nici asta n-am mai făcut de multă vreme.

Eu sunt foarte tentată de excese în general, de a-mi testa limitele, dar, în același timp, lucrurile care pun în pericol viața nu mă mai atrag. Viața e atât de interesantă, iar eu sunt atât de pofticioasă să o trăiesc, încât nu aș renunța la ea de dragul curiozității. Aș face totuși *bungee-jumping*, dacă s-ar ivi ocazia.

A.M.: *Există vreun rol la care visezi?*

O.P.: Îmi place foarte mult teatrul antic. Mi-ar plăcea să joc la un moment dat Electra; un rol special mi se pare și Lady Macbeth; sunt fascinată de universul lui Ibsen sau Strindberg și mi-ar plăcea la nebunie să joc un rol important într-o piesă scrisă de unul dintre ei. Personajele lor sunt stranii, extrem de sensibile, au un interior foarte fragil, tremurând tot timpul ca aripile unui fluture.

A.M.: *Mefisto... nu te simți în pericol cu el? Nu te bântuie?*

O.P.: Mi-a fost frică de acest rol până la începerea repetițiilor. Mă bântuie ca orice alt personaj pe care îl joc. Descopăr de fiecare dată câte ceva nou la el, pentru că e extrem de complex. Și asta îmi place la nebunie. Dar nu îmi pune în pericol sistemul nervos.

A.M.: *Ce ți se pare important la Mefisto?*

O.P.: Mi se pare importantă tristețea lui, dusă în spate de secole, dorul de înălțare. Finalul în care i se dă pe la nas cu iubirea, lui, care nu e în stare să iubească. Mefisto nu poate simți decât o iubire trupească, deși i se pare că a simțit iubirea adevărată. Atunci simte mult mai cruntă depărtarea de îngeri, de Dumnezeu, care înseamnă dragoste. Mefisto, dimpotrivă, neagă. Neagă creația, neagă tot. Diavolul e *nu*.

Faust se gândește la Dumnezeu, chiar și atunci când duce tratative cu Mefisto. Ultimul lui gând e la Dumnezeu. Dumnezeu îl iartă și îl ridică la cer, deși a păcătuit. Parcă îi și dă peste nas lui Mefisto, căruia îi e ciudă, care e gelos. Are toată frustrarea adunată în el. Mefisto nu-l înțelege pe Dumnezeu, nu pricepe cum poate acesta să ierte. Mefisto e un contabil – unu plus unu fac doi. Are dovada în dosar și acesta e singurul lucru care îl interesează.

Interviu realizat de Alina MAZILU